

Datum van
inontvangstneming

:

08/12/2014

Zaak C-494/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

6 november 2014

Verwijzende rechter:

Tribunal de première instance te Brussel (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

13 oktober 2014

Verzoekende partij:

Europese Unie, vertegenwoordigd door de Europese Commissie

Verwerende partij:

Axa Belgium SA

[omissis]

[Or. 2]

Hoger beroep tegen een vonnis van het tribunal de police.

Verkeer – lichamelijke schade

Tussenvonnis – HEROPENING VAN DE DEBATTEN + Prejudiciële vragen

[omissis]

IN DE ZAAK:

EUROPESE UNIE, vertegenwoordigd door de EUROPESE COMMISSIE,
met kantoren te [omissis] Brussel [omissis];

Appellante,

Oorspronkelijke eiseres

[omissis]

TEGEN:

SA AXA BELGIUM, [omissis] met maatschappelijke zetel te [omissis] Brussel [omissis];

Geïntimeerde,

Oorspronkelijke verweerster [omissis];

[omissis] **[Or. 3]**

[omissis]

I – Voorwerp van de beroepen

De oorspronkelijke hoofdvordering, ingesteld door de Europese Unie, strekte [omissis] ertoe sa Axa Belgium te horen veroordelen tot betaling van 1 281 981,41 EUR, te vermeerderen met de vergoedende interest sinds 1 oktober 2004, de gerechtelijke interest en de kosten van het geding.

Bij vonnis van 6 januari 2012 heeft de eerste rechter de vordering ontvankelijk, doch ongegrond verklaard [omissis].

Het beroep strekt tot hervorming van het bestreden vonnis in zijn geheel, behalve voor zover daarbij de vordering ontvankelijk is verklaard.

De Europese Unie verzoekt het tribunal haar oorspronkelijke vordering (deels) gegrond te verklaren. Zij beperkt immers haar vordering en verzoekt om sa Axa Belgium te veroordelen tot betaling van:

- het bedrag van 392 650,14 EUR, te vermeerderen met vergoedende interest tegen een rentevoet van 7 %, met ingang van 1 januari 2007,
- het bedrag van 167 970,03 EUR, te vermeerderen met vergoedende interest tegen een rentevoet van 7 %, met ingang van 1 september 2012,
- de gerechtelijke interest en de kosten van beide gedingen, met inbegrip van de proceskosten, begroot op 16 500 EUR.

Zij verzoekt het tribunal tevens om haar akte te verlenen van de voorbehouden die zij maakt voor de aanvullende uitgaven die zij nog moet doen ten gunste van Corrazzini ten gevolge van het ongeval van 28 mei 2002.

Sa Axa Belgium verzoekt om de door de Europese Unie ingestelde oorspronkelijke vordering niet-ontvankelijk te verklaren wegens verjaring [omissis]. Subsidiair concludeert zij tot ongegrondheid van het hoofdberoep en verzoekt zij om het bestreden vonnis te bevestigen. [omissis] **[Or. 4]**

II – Feiten

De voor de beslechting van het geding nuttige feiten kunnen als volgt worden samengevat:

- Corrazzini, geboren op 26 januari 1952, is op 28 mei 2002 het slachtoffer geworden van een ongeval. Terwijl zij zich te voet verplaatste te Etterbeek, Oudergemlaan, werd zij aangereden door een bromfiets bestuurd door Mourad Kohaila, met burgerlijke aansprakelijkheidsverzekering bij sa Axa Belgium (destijds Axa-Royale belge genaamd).
- Corrazzini raakte zwaar gewond, werd in het ziekenhuis opgenomen en op de dag van het ongeval met spoed geopereerd.
- Het slachtoffer was ten tijde van de feiten ambtenaar van de Europese Gemeenschappen (thans de Europese Unie).
- Naar het ongeval is een politieonderzoek gevoerd, dat niet verder in behandeling werd genomen (reden: „onvoldoende bezwarende feiten”).

[omissis] **[Or. 5]**

[omissis] **[Or. 6]**

[omissis]

III – Bespreking

Het onderhavige geding strekt tot vergoeding van de schadelijke gevolgen [van het ongeval]. [omissis].

De Europese Unie verzoekt om sa Axa Belgium ertoe te veroordelen om haar de bedragen terug te betalen die zij aan Corrazzini, Europees ambtenaar, na het litigieuze ongeval heeft betaald/zal betalen.

Zij verklaart immers dat zij reeds de volgende uitgaven heeft gedaan ten gunste van Corrazzini:

[omissis]	[omissis]
[omissis]	[omissis]
[omissis]	[omissis]
[omissis]	[omissis]
Totaal:	392 850,14 EUR

Bovendien raamt zij haar toekomstige uitgaven (op basis van het bedrag van de in 2012 aan Corrazzini betaalde invaliditeitsuitkering, namelijk 3 316,97 EUR/maand), op een kapitaal van 167 970,03 [EUR] ^[omissis].

Zij verzoekt om terugbetaling van deze bedragen door sa Axa Belgium. **[Or. 7]**

Zij baseert haar vordering op artikel 85 bis van het Statuut van de Europese Ambtenaren (hierna: „SEA”), op basis waarvan zij zou beschikken over een subrogatoire vordering (lid 1) of een (subsidiar aangevoerde) rechtstreekse vordering (lid 4), op basis waarvan zij, ten laste van sa Axa Belgium, terugbetaling van de litigieuze bedragen kan krijgen ingeval haar verzekerde aansprakelijk is (in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek) of ingeval deze betrokken is (in de zin van artikel 29 bis van de wet van 21 november 1989) bij het litigieuze ongeval.

Sa Axa Belgium voert primair aan dat de door de Europese Unie ingestelde vordering is verjaard.

Subsidiar concludeert zij dat deze op basis van alle reeds aangehaalde juridische grondslagen ongegrond is.

A. Betreffende de verjaring

[omissis].**[Or. 8]**

[omissis]

De door de Europese Unie ingestelde vordering was [omissis] niet verjaard toen zij op 25 november 2010 aanhangig werd gemaakt.

[omissis]

B. Ten gronde

Artikel 85 bis SEA bepaalt „1. Wanneer het overlijden, een ongeval of een ziekte van een in dit Statuut bedoelde persoon aan een derde is te wijten, treedt de

Unie, voor zover er voor [haar] uit de schadebrengende gebeurtenis op grond van dit Statuut verplichtingen voortvloeien, van rechtswege in alle rechten en rechtsvorderingen van die persoon of zijn rechtverkrijgenden ten aanzien van de aansprakelijke derde.

2. (...)

3. (...)

4. Het bepaalde in de leden 1, 2 en 3 kan geen beletsel vormen voor het instellen van een rechtstreekse vordering van de kant van de Unie.”

Dit artikel voorziet dus in een subrogatoire vordering (zonder een rechtstreekse vordering uit te sluiten) ten gunste van de Europese Unie „*ten aanzien van de aansprakelijke derde*”.

Beide partijen erkennen dat het door deze bepaling verleende recht op een subrogatoire (of rechtstreekse) vordering geldt in geval van foutaansprakelijkheid van een derde. **[Or. 9]**

De Europese Unie stelt in casu, primair, dat de verzekerde van sa Axa Belgium aansprakelijk is voor het ongeval waarvan Corrazzini het slachtoffer is geworden (wegens schending van de bepalingen van de Wegcode, die op zich een schending van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek vormt).

Partijen zijn het daarentegen niet eens over de vraag of artikel 85 bis SEA ook geldt ten aanzien van de derden (verzekeraars) die ertoe gehouden zijn het slachtoffer schadeloos te stellen op basis van artikel 29 bis van de wet van 21 november 1989 (hetgeen het geval is voor sa Axa Belgium die Corrazzini in haar hoedanigheid van „zwakke weggebruiker” schadeloos heeft gesteld).

1. Foutaansprakelijkheid

[geen fout van de verzekerde]

[omissis]

2. Schadeloosstelling op basis van artikel 29 bis van de wet van 21 november 1989, in voorkomend geval juncto artikel 85 bis SEA

Partijen proberen aan te tonen, de ene, dat artikel 85 bis SEA geldt ten aanzien van de derde (verzekeraar) die gehouden is tot schadeloosstelling van het slachtoffer op basis van artikel 29 bis van de wet van 21 november 1989, de andere, dat dit artikel dit uitsluit.

Beide baseren zich hiervoor op de betekenis die de bewoordingen „*aansprakelijke derde*” naar Belgisch recht hebben, en op de aard van de door het reeds aangehaalde artikel 29 bis ingestelde regeling.

Het is nochtans aangewezen dat vooraf wordt ingegaan op de vraag of bij de bepaling van de juiste draagwijdte van artikel 85 bis SEA, een bepaling van Europees recht, moet worden aangesloten bij de betekenis die de daarin gebruikte bewoordingen in het nationale recht hebben. In herinnering zij immers gebracht dat het Unierecht „*een eigen terminologie*” bezigt en dat „*de rechtsbegrippen in het gemeenschapsrecht niet noodzakelijkerwijs dezelfde inhoud [hebben] als in de verschillende nationale rechtssystemen*” (arrest Hof van 6 oktober 1982, CILFIT, 283/81, punt 19). **[Or. 10]**

De conclusies van partijen zeggen op dat punt evenwel niets.

Het is juist dat sa Axa Belgium onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 9 september 2004 inzake Clinique La Ramée (arrest Hof van 9 september 2004, Clinique La Ramée, C-397/02, Jurispr. blz. I-07947), probeert aan te tonen dat het Hof de toepassing van artikel 85 bis SEA heeft willen afhankelijk stellen van het bewijs van het bestaan van een fout van een derde.

Zoals de Europese Unie opmerkt, geeft dit arrest echter geen enkele aanwijzing over de betekenis van de bewoordingen „*aansprakelijke derde*”. Het Hof beperkt zich er immers toe in de uiteenzetting van de feiten van de bij hem aanhangige zaak vast te stellen dat „*[v]aststaat dat het overlijden is te wijten aan een fout van een personeelslid van dit ziekenhuis*”.

Op basis van dit arrest kan de juiste draagwijdte van artikel 85 bis SEA dus niet worden vastgesteld.

Het is dus aangewezen, alvorens uitspraak te doen, om het Hof van Justitie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- Dient aan de in artikel 85 bis, lid 1, van het statuut van de Europese ambtenaren vermelde bewoordingen „aansprakelijke derde” een autonome Unierechtelijke uitlegging te worden gegeven, of verwijzen zij naar de betekenis die deze bewoordingen in het nationale recht hebben?
- Indien daaraan een autonome draagwijdte dient te worden gegeven, moeten zij aldus worden uitgelegd dat zij betrekking hebben op elke persoon aan wie het overlijden, het ongeval of de ziekte is te wijten, dan welk enkel op de persoon die aansprakelijk is wegens de fout die hij heeft begaan?
- Indien de bewoordingen „aansprakelijke derde” verwijzen naar het nationale recht, legt het Unierecht de nationale rechter dan op om de door de Europese Unie ingestelde subrogatoire vordering toe te wijzen wanneer een van haar personeelsleden het slachtoffer is geworden van een verkeersongeval waarbij een voertuig is betrokken waarvan de aansprakelijkheid niet is vastgesteld, voor zover artikel 29 bis van de

wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen voorziet in automatische schadeloosstelling van zwakke weggebruikers door de verzekeraars die de aansprakelijkheid van de eigenaar, de bestuurder of de houder van de bij het ongeval betrokken motorrijtuigen dekken, zonder dat hun aansprakelijkheid dient te worden vastgesteld?

Ondertussen wordt de beslissing aangehouden voor het overige, met betrekking tot de vraag of artikel 85 bis SEA van toepassing is op de derde (verzekeraar) die verplicht is om het slachtoffer schadeloos te stellen op basis van artikel 29 bis van de wet van 21 november 1989.

Mocht dit het geval zijn, dan wenst het tribunal er nu al aan te herinneren dat de Europese Unie op basis van deze bepaling ten aanzien van de derde niet kan beschikken over meer rechten dan die waarover het slachtoffer zelf (of de Unie, in geval van een rechtstreekse vordering) krachtens het toepasselijke nationale recht beschikt. **[Or. 11]**

Artikel 85 bis SEA „[brengt immers] geen wijziging [...] in de nationale regels volgens welke moet worden vastgesteld, of en in hoeverre de derde die de schade heeft veroorzaakt, aansprakelijk is. De aansprakelijkheid van de derde blijft onderworpen aan de materiële regels die de nationale rechter bij wie het slachtoffer de vordering instelt, normaliter moet toepassen, dat wil zeggen in beginsel aan de wettelijke regeling van de lidstaat op het grondgebied waarvan de schade is ontstaan” (arrest Hof van 9 september 2004, Clinique La Ramée, C-397/02, reeds aangehaald).

De toepassing van dit beginsel noopt tot de volgende opmerkingen, naargelang de Europese Unie een subrogatoire vordering (bedoeld in artikel 85 bis, lid 1) of een rechtstreekse vordering (bedoeld in artikel 85 bis, lid 4) wenst in te stellen.

a) Subrogatoire vordering

Op basis van artikel 85 bis, lid 1, SEA kan de Europese Unie worden gesubrogeerd in de rechten en vorderingen van het slachtoffer ten aanzien van de „aansprakelijke derde” ten belope van de bedragen die zij ten gunste van het slachtoffer heeft betaald.

De Europese Unie, gesubrogeerd in de rechten van het slachtoffer, kan dus geen aanspraak maken op meer rechten dan de rechten waarover het slachtoffer ten aanzien van de „aansprakelijke derde” krachtens het toepasselijke nationale recht beschikte.

Het Hof heeft er overeenkomstig dit beginsel aan herinnerd dat „[i]ndien de op het concrete geval toepasselijke nationale aansprakelijkheidsregels een overlevingspensioen [...] uitsluiten van de verplichting tot vergoeding door degene die de onrechtmatige daad heeft gepleegd, [...] de Gemeenschappen bijgevolg niet

op grond van de subrogatie waarin artikel 85 bis van het Statuut voorziet, vergoeding van het bedrag van dit overlevingspensioen [kunnen] vorderen” (arrest Hof van 9 september 2004, Clinique La Ramée, C-397/02, reeds aangehaald).

In casu vordert de Europese Unie, in haar hoedanigheid van gesubrogeerde in de rechten van Corrazzini, terugbetaling, ten laste van sa Axa Belgium, van de bedragen die zij aan Corrazzini heeft betaald/zal betalen bij wijze van:

- medische kosten,
- „gewaarborgde” bezoldiging,
- invaliditeitsuitkering.

De verplichting tot schadeloosstelling waartoe sa Axa Belgium krachtens artikel 29 bis van de wet van 21 november 1989 jegens Corrazzini (en, bijgevolg, jegens de Europese Unie die in haar rechten is gesubrogeerd) is gehouden, strekt zich zeker uit tot de door het ongeval veroorzaakte medische kosten en de door het slachtoffer wegens dit ongeval verloren nettobezoldiging (die betrekking heeft op de in aanmerking genomen graad van tijdelijke ongeschiktheid) (indien deze niet was gewaarborgd door de Europese Unie).

Daarentegen is van deze verplichting uitgesloten, de invaliditeitsuitkering waarvan de oorzaak niets te maken heeft met de verplichting van degene die de onrechtmatige daad heeft gepleegd om alle schade te vergoeden (omdat deze verschilt en losstaat van de werkelijk geleden schade). **[Or. 12]**

Dit is het geval voor de door de Europese Unie aan Corrazzini (overeenkomstig artikel 78 SEA) toegekende invaliditeitsuitkering, een uitkering die wordt samengevat als een „*inkomen dat haar op een [ander] tijdstip, wordt toegekend, vanaf de inruststelling, als tegenprestatie voor de tijdens haar beroepsloopbaan verleende diensten en zulks, teneinde te beletten dat de administratie verplicht wordt ambtenaren in dienst te houden die niet langer in staat zijn hun ambt te vervullen en te vermijden dat die ambtenaren in armoede leven omdat hun gezondheidstoestand hun niet langer toestaat hun ambt te vervullen*” (Civ. 11 mei 2007, aangehaald in Cass., 19 maart 2010, Pas., 2010, I, blz. 911, arrest waarbij het cassatieberoep tegen dit vonnis wordt verworpen ¹). Deze uitkering dekt dus niet de aantasting (als gevolg van het ongeval) van het arbeidsvermogen van het slachtoffer, maar vertegenwoordigt de tegenprestatie voor haar vroegere arbeidsvermogen.

¹ – In deze zaak oordeelde de rechtbank over het pensioen dat wordt toegekend aan magistraten, ambtenaren en personeelsleden, die deel uitmaken van het algemene bestuur, op grond van de artikelen 77 en 78 van de algemene wet van 21 juli 1844 op de burgerlijke en kerkelijke pensioenen. Dezelfde redenering kan echter worden toegepast op de aan de Europese ambtenaren toegekende uitkering.

De subrogatoire vordering van de Europese Unie kan zich dus niet uitstrekken tot de bedragen die zij aan Corrazzini heeft betaald/zal betalen bij wijze van invaliditeitsuitkering overeenkomstig artikel 78 SEA.

Om diezelfde redenen heeft sa Axa Belgium tegen Corrazzini (in het kader van een andere zaak tussen partijen) overigens niet kunnen aanvoeren dat het bedrag van deze invaliditeitsuitkering in mindering moest worden gebracht van de gemeenrechtelijke schadevergoeding waarop zij recht had (over deze vragen, zie: C. Eyben en Ch. Verdure, „Quelques observations sur le recours direct et la subrogation des communautés européennes contre le tiers responsable de l'accident ou de la maladie professionnelle d'un fonctionnaire européen”, R.G.A.R., 2008, blz. 14.360 e.v., waaronder nr. 18).

b) Rechtstreekse vordering

Artikel 85 bis, lid 4, SEA bepaalt dat het bestaan van een subrogatoire vordering niet aan de Europese Unie kan worden tegengeworpen om haar te beletten om een rechtstreekse vordering tot terugbetaling van haar eigen schade in te stellen.

„Artikel 85 bis, lid 4, bepaalt [daarentegen] niet dat de nationale rechter, ongeacht zijn nationale aansprakelijkheidsrecht, de aansprakelijke derde zou moeten veroordelen om alle in lid 2 van dat artikel bedoelde uitkeringen terug te betalen” (C. Eyben en Ch. Verdure, reeds aangehaald, nr. 21 en aldaar aangehaalde verwijzingen).

Dit rechtstreekse vorderingsrecht is dus beperkt tot de door het nationale recht daadwerkelijk geboden vorderingsmogelijkheden, anders dan de in artikel 85 bis, lid 1, vastgestelde subrogatie, die een autonome juridische grondslag biedt (ook al wordt de draagwijdte ervan beperkt door het nationale recht).

Het staat dus aan de nationale rechter om overeenkomstig zijn nationale recht te beoordelen of de litigieuze uitgaven voor de Europese Unie eigen schade vormen waarvan zij gerechtigd is om vergoeding te verkrijgen. **[Or. 13]**

Dienaangaande zij eraan herinnerd dat overeenkomstig artikel 29 bis, lid 1, eerste alinea, van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen alle schade voortvloeiend uit lichamelijke letsels of het overlijden, geleden door de slachtoffers en hun rechthebbenden ten gevolge van een verkeersongeval waarbij een motorrijtuig betrokken is, wordt vergoed door de verzekeraar die de aansprakelijkheid van de eigenaar, de bestuurder of de houder van het motorrijtuig overeenkomstig de wet dekt.

De wetgever heeft het begrip rechthebbende niet omschreven.

[Onderzoek van het begrip rechthebbenden in de zin van de wet van 21 november 1989. Deze term sluit de werkgever-rechtspersoon (in casu de Europese Unie) van het slachtoffer van het ongeval niet uit]

[omissis] **[Or. 14]**

[omissis] **[Or. 15]** [omissis]

[omissis] Het blijft [omissis] evenwel aan de Europese Unie om aan te tonen dat zij zelf schade lijdt door de betaling van de uitgaven die niet onder de subrogatie vallen en, dus, om aan te tonen dat uit de inhoud of de opzet van de bepalingen van het SEA niet volgt dat deze uitgaven definitief voor haar rekening moeten blijven.

Het Hof van Cassatie heeft immers herhaaldelijk in herinnering gebracht (zij het met betrekking tot artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek) dat het enkele feit dat een uitgave wordt gerechtvaardigd door de uitvoering van een contractuele, wettelijke of reglementaire verplichting diegene die daartoe was gehouden niet belet om verhaal uit te oefenen tegen de aansprakelijke derde, „tenzij wanneer, blijkens de inhoud of de strekking van de overeenkomst, de wet of het reglement, de te verrichten uitgave of prestatie definitief voor rekening moet blijven van diegene die zich ertoe heeft verbonden of die ze ingevolge de wet of het reglement moet verrichten” (zie met name: Cass., 19 februari 2001, Cass., 20 februari 2001, Cass., 30 januari 2002, Cass., 2 oktober 2002, Cass., 9 april 2003, Cass., 16 januari 2006, beschikbaar op de website <http://www.cass.be>; zie ook Cass., 1 oktober 2007, Pas., I, nr. 1671 en, recenter, Cass., 23 oktober 2013, Pas., I, nr. 2021).

Partijen hebben echter niet uiteengezet waarom de houders van een rechtstreekse vordering op basis van artikel 29 bis van de wet van 21 november 1989 anders zouden mogen worden behandeld dan de houders van een rechtstreeks vorderingsrecht op basis van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, waarbij het verschil tussen deze twee bepalingen ligt in de beoordeling van de fout van de derde (die op basis van artikel 29 bis niet moet worden bewezen) en niet in de beoordeling van het causaal verband tussen het gedrag van de derde en de schade van het slachtoffer.

Bijgevolg is het nu al aangewezen om het Hof van Justitie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

- Volgt uit de inhoud of de opzet van de bepalingen van het statuut van de Europese ambtenaren dat de door de Europese Unie krachtens de artikelen 73 en 78 van dit statuut gedane uitgaven definitief voor haar rekening moeten blijven?**[Or. 16]**

Nadat het arrest door het Hof van Justitie is uitgesproken, zullen partijen er ook voor zorgen dat zij het tribunal op de hoogte brengen van hun argumenten over de

vraag of en onder welke voorwaarden de Europese Unie los van de toepassing van het reeds aangehaalde artikel 85 bis SEA gerechtigd is om krachtens een „autonome” toepassing van artikel 29 bis van de wet van 21 november 1989 vergoeding te verkrijgen van al haar schade die is veroorzaakt door het litigieuze ongeval.

Om deze redenen,

het tribunal,

[omissis]

verklaart het beroep ontvankelijk;

oordeelt dat alvorens ten gronde te beslissen, het Hof van Justitie van de Europese Unie dient te worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Dient aan de in artikel 85 bis, lid 1, van het statuut van de Europese ambtenaren vermelde bewoordingen „*aansprakelijke derde*” een autonome Unierechtelijke uitlegging te worden gegeven, of verwijzen zij naar de betekenis die deze bewoordingen in het nationale recht hebben?
2. Indien daaraan een autonome draagwijdte dient te worden gegeven, moeten zij aldus worden uitgelegd dat zij betrekking hebben op elke persoon aan wie het overlijden, het ongeval of de ziekte is te wijten, dan wel enkel op de persoon die aansprakelijk is wegens de fout die hij heeft begaan?
3. Indien de bewoordingen „*aansprakelijke derde*” verwijzen naar het nationale recht, legt het Unierecht de nationale rechter dan op om de door de Europese Unie ingestelde subrogatoire vordering toe te wijzen wanneer een van haar personeelsleden het slachtoffer is geworden van een verkeersongeval waarbij een voertuig is betrokken waarvan de aansprakelijkheid niet is vastgesteld, voor zover artikel 29 bis van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen voorziet in automatische schadeloosstelling van de zwakke weggebruikers door de verzekeraars die de aansprakelijkheid van de eigenaar, de bestuurder of de houder van de bij het ongeval betrokken motorrijtuigen dekken, zonder dat hun aansprakelijkheid dient te worden vastgesteld?
4. Volgt uit de inhoud of de opzet van de bepalingen van het statuut van de Europese ambtenaren dat de door de Europese Unie krachtens de artikelen 73 en 78 van dit statuut gedane uitgaven definitief voor haar rekening moeten blijven?

[omissis]